

1

Marieke de Zwart had haar boek net opgepakt toen om kwart voor tien opnieuw haar mobiele telefoon ging. Ze zuchtte en staarde door het raam van haar woonkamer naar buiten, waar de schemering intrad en de eerste vleermuizen boven haar tuin verschenen. Een kwartier geleden belde haar moeder met de vraag of Marieke wist waar haar jongere zus uithing. Ma had vandaag drie pogingen gedaan haar jongste dochter te bereiken. Geduldig vertelde Marieke dat Manon momenteel in Nieuw-Zeeland verbleef voor een fotoshoot en dat ze tijdens die opnamen nooit haar telefoon beantwoordde. Het was even stil gebleven aan de andere kant van de lijn; waarom reageerde Manon dan niet op de sms'jes van haar moeder? Geen vraag aan Marieke zelf, of ze met een zaak bezig was of hoe het met haar ging.

Daarom dacht ze nu dat haar moeder weer belde, ze had ongetwijfeld contact gekregen met Manon en dat wilde ze Marieke laten weten.

De beroemde orgelintro van Child In Time bleef doorgaan. Marieke reikte naar haar telefoon, die op de salontafel lag en ze gluurde op het scherm. Ze zag de naam van het politiebureau en nam direct op.

Achter hotel Het Paviljoen was een dode vrouw aangetroffen.

Binnen drie minuten zat ze in haar auto. Snel had ze wat make-up aangebracht, een glas water gedronken, het laken over haar parkietenkooi gehangen en de radio aangezet. De gordijnen had ze dichtgetrokken, het kon weleens een lange avond worden. In haar auto dacht ze na over het hotel waar de dode was gevonden. Haar zus

Manon verbleef er afgelopen winter omdat ze zich bedreigd voelde. Dat was toen een ingewikkelde zaak met De Dageraad, wekelijks werden er in het buitenland nog mensen van deze duistere sekte gearresteerd. Marieke was nooit in het hotel geweest. Ze kende alleen de buitenkant van dit gebouw, hemelsbreed op nog geen vijfhonderd meter van het politiebureau waar ze werkte.

Onderweg naar Het Paviljoen ving ze een glimp op van De Diamant, zoals het bureau in de volksmond werd genoemd. Toen ze haar werkplek passeerde zag het er ook zo uit: de hemel achter het bureau was inmiddels donker en het spitse gebouw met het vele glas glom in het licht van de maan.

Er heerste bedrijvigheid bij Het Paviljoen, dat langs een tamelijk drukke weg net buiten een woonwijk lag, naast de parkeerplaats van de oude sportschool en daarachter een skateboardpleintje. Marieke parkeerde haar auto naast die van haar collega Robin Groeneveld.

Ze liep langs twee politiebusjes en een politieauto, alle drie met zwaailichten. In de lobby trof ze een aantal collega's van de geüniformeerde dienst aan. Een van hen, Jacqueline Snijders, nam haar via de nooduitgang mee naar buiten, waar het lijk was gevonden.

Daar wachtte Robin haar op. Op welk tijdstip hij ook werd opgeroepen, hij zag er altijd fit en uitgerust uit. Hij knipoogde naar haar en nam haar mee naar de dode, die op haar buik op het pleintje achter het hotel lag. Wat Marieke als eerste opviel was haar lange blonde haar, dat grotendeels over haar rug uitwaaiende en waarin rode vlekken zaten. De dode lag op een betegeld en ommuurd pleintje dat aan een berm en een sloot grensde, met daarachter de snelweg. Uitgerekend vanavond was er weinig verkeer. Aan de overkant stond een rij lage kantoorgebouwen, maar die waren allemaal donker.

De vrouw lag buiten het schijnsel van de lantaarns aan de achterkant van het hotel en werd daarom verlicht door een paar felle

politielampen. De fotograaf was druk bezig, terwijl politiearts Dieter Pluim met een agent praatte. Zijn kale schedel glansde en de gebruikelijke sigaret stak achter zijn oor. Zijn voornemen om te stoppen met roken had hij uitgesteld tot volgend jaar. Hij onderbrak zijn gesprek en liep naar hen toe.

Het gezicht van de altijd zo nuchtere politieman betrok. 'Ze is met een flink mes in haar rug gestoken.' Hij wees op de rode vlek op de bovenrug van het slachtoffer, onder haar haren.

Een agent kwam dichterbij en vertelde dat het om Amber Vink ging. 'Achtentwintig jaar, alleenstaand, woonachtig in Duine. Haar mobiel is niet gevonden, haar portemonnee had ze bij zich.'

Het ging dus niet om een roofmoord, dacht Marieke. Ze liep om het slachtoffer heen en zakte door haar knieën, zodat ze de rechterkant van Ambers gezicht kon zien. De jonge vrouw lag erbij alsof ze in een diepe slaap was gevallen, al stond haar mond strak. Haar ogen waren dicht, haar benen lagen iets uit elkaar en haar armen waren gespreid, alsof ze wilde wegvliegen.

Inmiddels had Marieke de nodige lijken gezien, maar het wende nooit. Dit voelde onrechtvaardig. Amber was een mooie jonge vrouw. Wat was er gebeurd waardoor ze op deze zwoele meiavond het leven verloor? Een modieuze vrouw: dure laarzen, strakke broek en blauwe blouse, met die grote donkere vlek op haar rug.

Robin ging naast haar door zijn hurken en ze zag de afschuw op zijn gezicht.

Volgens Dieter was Amber nog...